היא תרעבה. במזיר גרושתו כתיב (דברים כד) כי תועבה היא: השני מה תהא עליו. היאך יטהר לקדשים שאלו היה מצורע מטהרו מי אע"פ שמטהרו קרבנותיהם זה יקרב לשם מי שהוא חה יקרב לשם מי שהוא או אם שמי הקרבנות נפטרו הוו הקרבנות המים חה מקריב קרבן אחר שכל עכשיו אינו יכול להקריב את זה שמא של מת הוא והוי חטאת שמתו בעליה וקרבן אחר נמי אינו יכול להביא שמא אותו שקרב היה שלו ונפטר ונמצא מביא חולין לעזרה ואינו יכול להחטאת נדבה שאין חטאת בחה נדבה ואפי' לרבי שמעון דאמר נקמן אשם קרב מספק על מנאי אם הוא מביא אשם הרי זה לאשם ואם לאו הרי זה שלמי נדבה הרי מילי אשם שמתן דמו דומה לשלמים שכל חטאת שאין מתן דמה דומה לשלמים אינו יכול להחטאת ואומר אם קרבה חטאתי הרי חטאת זו שלמי נדבה דמתן דמה היכי ליעביד ליעביד אלרבעה חטאות ולמעלה ממוע הסיקרא שמא שלמי נדבה מיהו ואם שמי חטאת ולמטה ממוע הסיקרא שמא חטאת הוא: והוי ליה עני. וכלום להביא בדלות וחטאת העוף בחה בספק ואין שם משום חולין בעזרה: והא איבא אשם. שהוה בעשיר ובעני והיאך הוא מביא אשם מספק דלמא מייתי חולין בעזרה: אמר שמואל. הך מקנמא דרבי יהושע כשהביא את אשמו קודם מיתת אביו אבל אם לא קרב אין לו תקנה: אי כרבי יהודה. דאמר אין אשם נדר על חנאי ומשום הכי ליכא תקנתא באשם: הא אמר אשם קבע. ואם קרב את אשמו אין ליה תקנתא בחטאת דאשם שהביא בעשירות קבע את שאר קרבנותיו בעשירות ואין יכול להביא את חטאתו עני: מצורע שהביא. אחר מקרבנותיו: והעשיר. עד שלא הספיק להביא את כולו או עשיר והעני: הכל הולך אחר חטאת. אם הביא חטאת בדלות מקריב נמי עולתו בדלות ואם בעשירות מקריב נמי עולה בעשירות: אחר אשם. אם כשהקריב אשמו הביא עשיר יקריב את האחרים בעשירות: אחר צפורים. שני לפרים חיות טהורות שהיה כהן מטהר בהם את המצורע שבעה ימים קודם חגלחתו ולאו קרבן הן ושוות בעשיר ובעני ואם באותה שעה היה עשיר מביא כל קרבנותיו בעשירות. וטעמא דכולהו מפרש בכריתות (פ.) אשר לא תשיג ידו בטהרתו - רבי שמעון סבר טהרתו דבר המכפרו ורבי יהודה סבר דבר המכשירו והיינו אשם שממנו נתן על הבהונות ורבי אליעזר סבר דבר הגורם לו טהרה ומאי מינהו לפורין: ואי כרבי שמעון. דאמר אשם לא קבע והלכך אפילו הקריב את אשמו כשהוא עשיר יכול להביא חטאת עני אמה ליה לשמואל לאוקמי כשקרב אשמו כשהוא עשיר יכול להביא חטאת עני אפילו לא קרב נמי מיכא מקנתא באשם לאחוי אשם מביתו ולומר אם קרבן שקרב של מבירי הרי זה שלי ואם שלי היה הרי זה לשלמים: למחרת. בספק מצורע קלי וקאמר למחר של טבילתו שהוא יום הבאת קרבנותיו מביא את אשמו כו': שמיטתו

(קדושין פז.) יבמות יא: מד:

גם פיר מ"ל ערכין יב כריתות פ:

[ל"ל רבי]

מיל ב. ומים פו. מעמות קה.

הגהות הב"ח

(ל) תוס' ד"ה למחרת וכו' בספק מצורע לייבי דקאמר למחרת מגילתו שהוא יום הבאת קרבנותיו מביא את אשמו ס' וכן בריש: (ב) בא"ר ליט יודע אם נטהר מצורעתו לא לא:

[ויקרא יד]

מוסף רש"י

היא תרעבה. כלומר נטוע עכירה (קדושין פז.).

ואין בניה תועבין. דאין בנה טימטו פסולה לכהונה (יבמות יא:).

הכל הולך אחר חטאת. אם הביא חטאת בהמה בעשירות, מביא נמי עולה בהמה, ואם הביא חטאת העוף בעניות, אע"פ שהעשיר מביא נמי עולה בעניות (ערכין יח:).

אחר צפורים. שני לפורין חיות שהוא מביא לטהרן אחר הבאת קודם מגלחת, אם בשעה שהוא עליו הוי עני, מביא בעניות קרבנותיו, ואם בלותה שעה היה עשיר מביא כל קרבנותיו בעשירות (שם). למחרת. בספק מצורע מוחלט וספק ליטו מוחלט קלי, למחרת ביום השמיני (זבחים עו.). בתוספתא דנזירות קתני לה, מי שהיה ספק נזיר טמא וספק טהור, ספק מצורע מוחלט טמא ספק טהור, אוכל בקדשים אחר ב' יום כו', ר"ש אומר למחר של יום שביעי מביא אשמו כו' (מנחות קה.).

נר מצוה

נדה ג מיי' פכ"ו מהל' איסורי ביאה הל"ב •
נגעים ב מיי' פ"ט מהל' טומאת צרעת הל"י:
ם ג מיי' שם הל"ט ומיי' מכ"ש:

נגעים פ"ד מ"ג

תוספי הרא"ש

אי"ל היא תרעבה ואין בניה תועבין. תימה לשם לי קרא כיון דק"ו דאשמנה פריכא תהא תיכא נמורה היא דבש' ותולין חזר בו רב יוסף מרבו"ו מתרפ"ו ורבא זו גבי הכל מורים בטהור גרושתו דהולד פגום ור' יהושע נטיה חשוב ליה פירכא דסכשר בני צרות דב"ה לב"ש דקאמר הרם מעדני בכם. ר"ל דאיצטריך לסימר היא תרעבה ואין בניה תועבין דלא תימא בניה תועבין משום דכתיב ביה מוצאה בעדיות כדאמרינן בפ"ק דיבמות ואפ' רבנן דר' יוסי בן כפר דרדשינן לרבות סיטה וכ"ת הא אמרינן אין מקרא יוצא מידי פשוטו ואפ' לפ"ד כיון דאיעקר איעקר ס"ם שפיר איצטריך היא תרעבה דלא תימא דאמהזיר גרושתו נמי קאי: השני מה תהא עליו. שאילו היה הי מצורע ובירוו זה יקרב לשם מי שהוא וזה יקרב לשם מי שהוא: ואפ' לא קרב אשמו כרבני רב ששת לאוקמי ריבול לעשות מכל אחר ואחר מתן בחטאת לשניהם ואי משום סמיכה יקריבו בלא סמיכה משום תקני גברא: דתנן מצורע שהביא קרבן עני והעשי' כו'. ומשנה היא בפרק בתרא דמסכת נגעים אבל מילתא דר' אליעזר ב"י לא מיתניא התם ובריתא היא מילתיה דר' אליעזר ב"י ובמס' ערכין פרק השג יד ביתר דמיתי מתניתין דשליני בה ר' שמעון ור' יהודה קאמר ותניא ר' אליעזר ב"י אומר הכל הולך אחר חצפורים ופי' התם דשלשתם מקרא אחד דרשו ואע"פ שלא היה צריך כן אלא מילתיה דר' יהודה ור' שמעון ניחא ליה לתביא בלה אלונתא דהך מילתא: ואם לאו אשם זה יהא שלמי נדבה. ותימה ולהיכי מצי מתנה בשלמים ולא צריך לקבל דמו של זה האשם כראמרינן בריש אינהו מקדם דשני כוצים מקבלין אות דמו אחד ביד ואחד בכלי ואם שלמי' קא עבר מראורי' כראמרינן בפ"ב דזבחים שצריך לקבל כל דמו של הזבח. ר"ל דאקשי' נבראי שאני כראיתא בפ' התערובות:

**היא תועבה ואין בניה תועבין. ואי"ת מה לריך והא פרכינן אקל וחומר דאלמנה לכהן גדול מה לאלמנה לכהן גדול שכן היא עצמה מתחללת וליכא למימר דלא פריכא גמורה היא דהא על ידי הך פריכא הדר ביה כפ' המולן (יבמות דף מד.) מהא דקאמר הכל מודים במחזיר גרושתו שהולד פגום מקל וחומר דאלמנה לכהן גדול ואומר אלא לי לא איתמר הכי איתמר ושוד קשה דבפ"ק דיבמות (דף יד:) קאמר רבי יוחנן בן טרי כילד נעשה כדברי ב"ה שמתירין את הגרות לשוק בלא חליצה ויבום הולד פגום לדברי ב"ש ומגלן דהוי פגום לי מקל וחומר דאלמנה לכהן גדול ליכא למיפרך כי הכא וי"ל אלך קושיא בתרייתא דנפקא לן הולד פגום בגרות לשוק מהיא תועבה ואין בניה תועבין מכלל דבעלמא אפילו בניה תועבין מיהו בשמעתא ליכא למימר דמשום הכי נקט הלי קרא אע"ג דלא צריך משום דאשמועינן דאלמנה לכהן גדול ליכא פגום לי מקל וחומר דאלמנה לכהן גדול ליכא למיפרך כי הכא וי"ל אלך קושיא בתרייתא דנפקא לן הולך